

BRÁNA DO PEKLA

Neděle, 20 března 2016

Martin zvolna procitl, snad ho probudily nějaké hlasy. Šel ho bolela hlava a cítil nepříjemné mravenění po celém těle. pokusil se otevřít oči, ale viděl jen rozmazané siluety v bílém pokoji. Věchro bylo přikryto edým závojem mlhy. Kde to jsem? Dva hlasy k sobě velmi naléhavě mluvily.

Zbýval pozornost a pokoušel se zachytit aspoň útržky jejich vřt. „Pochopte, paní primáčko, NUTNÁŠ potěbuji mluvit,“ řekl tmavý stín. Bílá silueta mu odpovídala: „Ale to je naprosto vyloučeno, paní kapitáne. Do rána byl na operacním sále a probral se teprve před chvílí. Nebýt silné dávky morfinu, skoušel by bolesti jako zvíře. Zlomenina spodiny lebeční, přitom o jedno oko, má utrženou slezinu a těžké pohmoždění po celé Ostatně, má i zlomenou čelist, takže vám v nejbližších dnech stejně nic nepřekne. Za normálních okolností jsou zranění neslučitelná s životem. A nebýt jeho mimořádně silné tělesné konstituce, uš by tady asi nebyl. Přeměnil to jenom zázrakem. Ale jeho stav zůstává i nadále kritický a pokud je šetrně, nemá vyhráno.“ „Koda, měl jsem na mysli jenom pár triviálních informací. Nikdo netuší, co iniciovalo ten šílený amok. Zastavím se tu později, tady už stejně nic nenaspácháme. Ten chlap, co mu to udělal, pak doma vyhodil šenu z osmého poschodí paneláku a sám vyskočil za ní. Sbírali jsme je dole lopatou.“ „Vím, slyšela jsem o tom, té rodinné tragédie je plný špitál. Prý po nich zůstaly dvě děti. Přeměnil se! Tak tuhle práci vám rozhodně nezavím.“ „Pokud vím, tak mezi personálem vaší JIPky, pracuje dokonce sestra té zavražděné.“ „Myslíte vrchní sestru Alenu Zachovou? Ano, její dvojče, jakoby si z oka vypadly. Alenu znám už léta, ale když jsem je nedávno obě potkala ve městě, nepoznala jsem, která je která. Tak neuvěřitelně si byly podobné. Ale máte šanci, staniční sestra Zachová má dneska ať noční směnu.“ „Co to jste mně moc nepotčila.“ „Měl mrzutě mušský hlas.“ „Co se dá dělat? Zastavím se tu později.“ Oba hlasy se vzdalovaly a Martin, který slyšel jen pár útržků dialogu, horečnatě přemýšlel. Proboha, o kom to mluvili? Snad ne? Zvolna se probíral z agónie a usilovně se snažil listovat v paměti. Věrešek byl přece den, jako každá jiná. Jen matně si vybavoval nějaké kluzké šenské tělo, vzpínáním. Hanička! Bože, to je šenská, krev a mlíko! A pak seděl v nějaké hospodě;

Prošel kolem výepu k masivním dubovým stolům. Na níž v távavě vztyčený palec, jen zavřel výmluvně zacinkal klíči od auta. Objednal si minerálku. „Z daleka?“ prolomil ticho muž, ke kterému si Martin přisedl. Hosteně na něj pohlédl. To rozpité pivo, co má před sebou, je dneska určitě první i poslední. Široká ramena a dobrých sto deset kilo váhy, odhadl bleskově. „Záleží na tom?“ „odpověď podrážděná Martin. „Já jen, že auťák s písmenem há v espézetce, tu nestojí zrovna každá den.“ „Smílivě chlapík a uchopil do svých obrovských dlaní přelitr, že se napije.“

„Pracovní?“ „dodal ješetrně.“ „Za šenskou.“ „iznal Martin. „Moje s zrovna dvakrát není a hned po porodu ji povšila na hřebík. A přece se ji nebudu před doprošovat. Tak sem jezdím, jak vy říkáte tím vaším hantecem, vojádě jednu špicovou hajfu.“ Silák se usmál a zveř obojí: „Ale?“ „hvízdal obdivně.“ „Copak u vás takový šenský nemáte?“ „Takový teda ani náhodou. Tak černý vlasy a modrý oči, jako tahle, nemá žádná jiná.“ „S takovou tu bude mít i spoustu místních ctitel.“ „namítl chlapík. „Na to rychle zapomeň, má doma dva malé kluky a manžel ji skoro nepustí z domu. Navíc ji zanedbává, protože po práci je v jednom kuse na letišti.“ „Na letišti, říkáš?“ „zpozorněl muž. „Jo.“ „přítakal Martin. „Paragán. Byl u nich už na vojně a pokud před přímě posedlejší. Věchro šas tráví na ležáku, prej i jako instruktor. Chodí domů aš navečer, utahanejš kš, sekne sebou a spí jak zabitej. Ale nic naplat, šenská potěbuje své, a tak si hledá přeměně doma?“ „Internet, kámo, internet! To neznáš?“ „říká ti to věbec něco? Mrouská se starému přímě za zády, napřed doma virtuálně a pak i doopravdy.“ „Pod svícem bývá tma?“ „Přeměně tak, a přítakal Martin a nadmul se pýchou. „Těba nakecala tomu svému šmudlovi, že jede s kámoškovou“

týden do skal. Paroháč jí to seškrábal i s navijákem. Jenže ta kámoška tam byla se svým manželem a ona tím pádem se mnou. Chápeš? „Chápu,“ zamumlal mezi zuby hromotluk. Rychle vstal a pevně uchoopil do svých medvědí tlap táhacími. Než se rozmáchl k hrozivému úderu, Martin stačil zahlédnout padající Alenu s vyřazeným emblémem bílého padáku. Martin strnul. „A do prdele!“ blesklo mu hlavou. V intuici si stačil zakrýt obličej rukama, ale hned první páterná rána dubovou dílkou, mu je roztránila napak. Pak ztratil v domě; * * * Staniční sestra Alena Zachová usedla nad svou poslední noční kávu a s cílem se ubírala klikatými cestičkami vzpomínek na svou sestru Hanu, co už není. Jednoho dne skončil čas dětských her a se probudily do stříbrného rána a ocitly se na prahu dospívání, pátrání tajemství. Panenky i korálky dětských slz, byly rázem zapomenuty a jejich sesterské klíny pookřaly zvdavostí. Jejich panenské klíny, které tak omamně voněly po jasmínu, zvlhly zlatavým jantarovým vzrůstem. A tak za dlouhých večerů, se ve svých dívčích pokojích, vydávaly na vítěznou cestu hledání, protože nejcitlivější místo na těle, ta pozná zaježena.

Aniž se to někdo dozvěděl, Alena s Hankou nalézaly rozkoš; ve vzájemných sesterských dotecích, které jim pátrání sladkou chuť zakázaného ovoce. Krev jim se divoce bouřila ve spáncích a slast objevování v nich probouzela touhu a zrychlovala dívčí dech... Citlivé doteky nářných dlaní a úst, jítily jejich káhek city a rozsvěcely d páry modrých očí dosud nepoznanou rozkoš; Vzrušené sténání dvou dívčích hrdel bylo pokřídě jak mávnutí stříbrných káidel dvou racků, kteří bok po boku vzletají k oblakům. Alena si bláhově namlouvala, že to nikdo neskončí. Ale najednou pátrání zlom. V životě její Haničky se objevil muž, který rozbil jejich sesterské napadrů. Pátrání nepozván. Elegán s vlní Fahrenheita. Pátráním kdysi obě dvě, Hanka i Alena, tak se;il zbožňovaly tu ojedinelou vlnu z francouzské stáje plnokrevníka Christiana Diora. Ta úchvatná vlna parfému Fahrenheit, pátrávala do nejistoty obě, ale ani ve snu netušily, že pro jednu z nich se stane osudnou. Jmenoval se Petr a Alena ho od první chvíle nenáviděla, že jí ukradl sestru i lásku v jediné podobě. Jednoho dne si pátrání o Hanku těmci s kyticí. A když potom opouštěl jejich dům, jakoby spolu s ním i láska odcházela dvěma z jejich sesterských srdcí a nechala Alenu samotinkou v slzách. Ale Petr byl v tuto chvíli už mrtev, stejně jako její milovaná sestřička Hanka. On si to rozhodně zasloužil. Tak nemilosrdně pátrání vyrval její milovanou káhek sestřičku panenské pátrání Vysočiny a tím udělal kolosální chybu. Hanička citlivá duše, zvyklá na stříbrnou romantiku hlubokých lesů a vonících luk, plných květů i motýlů, se v milionech tun chladného betonu sídlila, cítila beznadějně ztracená a nepochopená. Bylo to pro ni nesmírně ubíjející a frustrující. Byla pátrání zvyklá létat, volná jako pták. A najednou se ocitla v okovech, se dvěma dými na krku, zavěšená jak bezmocné ptáče, zajaté ve zlaté kleci vžejvyš;ho paneláku. A pátráním Hanka byla tak krásná a okouzující, jakoby se snad ani nenarodila pro tento svět; Byla jako Marie Antoinetta po šesku. Ta ve svých šestnácti pátrání jela z Rakouska do Francie jako manželka Ludvíka XVI. a v osmatřiceti krvácelo její pátrání na popravišti za hlasitého tuku. Mezitím trápila, koketovala, flámovala, utrácela, hýřila. Slavná královna se složitým osudem, Marie Antoinetta; A Hanka, zaskočená okující prázdnotou másta, suchým manželským stereotypem i vlastním zoufalstvím, unikala do paralelního světa, plného vstřícných mužů, kteří se aspoň pokoušeli jí porozumět a dokázali pohladit její podobu a dát jejímu dravému tělu vědět, že je poctěná ješ; pátrání živou ženou. Byla daleka nějakému to jen drobné epizody, naplněné její nenucenou koketérií a lehkým flirtem. Byla nesmírně opatrná, ale s jídlem roste chuť a ona ani ve snu netušila, že se jednou máž utrhnout ucho od dšbánu, se kterým si chodila ke studánce pro š;stí; Hanka ztrácela opatrnost a nevdomky kopírovala osud Marie Antoinetty až do samotného dřívého konce. A ten pohár trpělivosti pátrání etekl poslední kapkou práva; pátrání edchází noci; Alena si unaveně promnula zářbžňá; pohlédla na hodinky. Do konce její služby už zbývalo jen pouhých pár minut. V š;atne to bzučelo jako v Oblékající se dřívata, končila noční službu a loučila se s pátráníchozími, které společně se š;atnovými skřínkami dneš; den. Teď nebo nikdy; Neslyš; vná; vklouzla do pokoje... V záhlaví lážka zbžňá; pohlédla pátránístroje, které poctěná ješ; signalizovaly kritický stav pacienta. Jediným pohybem vypnula aparatury, udržující základní životní funkce. Splnila svoji „Svatou povinnost“; Krátce vyškala a pak je znovu uvedla do činnosti. Okamžitě se ozval alarm, naš;stí dosud ztlumený na noční intenzitu. Z chodby sem pronikal hluk bouchavárníc, chystaných ke snídani a alarm beztak nebylo slyšet. Oddechla si, bez ohlednutí opustila pokoj a rychle smářovala k š;atn. Pozdravila se s ranní smárou a bleskově se oblékla. Rychlovýtah s ní slétl až do pátráním podlaží.

Laň se nadechla studeného vzduchu. Stříbrným jíním ozdobené smrky nemocniční aleje, si nad ránem svlékly svou tenkou košilkou, utkanou z ranní rosy. Alena vzhledla k parkovišti a její roztrákané oči zoufale hledaly Zuzanin ostře červený Peugeot. Někde tady musí pátrání být! Když spatřila, že na ni zablikal rudý svět, oddechla a krokem zamířila k němu. Plavovláska, sedící za volantem, se na ni usmála a nahnula se pátráním sedadlo spolujezdce. Spolu s dvěma se pootevřel i výstřih její halenky a odhalil její plné prsy. Alena spátráním nastoupila. „Zuzko;“ vydechla a pátráním vinula se k omamně vonícím blonatým vlasům. Pak provinile vzhledla a v Zuzaniných zelených očích, které ji hebce pohladily, spatřila hedvábné doteky vycházejícího slunce. Krátce se políbily a obě vnímaly vládnost svých pootevřených vlhkých rtů, které si tiše nabídlly v tom krátkém ranním okouzlení... „Češ miláčku! Tak co máš manželek, vyř;lo to?“ zeptala se Zuzana a nedočkavě jí visela na rtech. „Těš; pátráním estou jsem Martina odpojila,“ hlesla tiše Alena a s povzdechem složila hlavu do dlaní. „Jsi formát, Alenko, já věděla, že je na tebe spolehnout.“ řekla Zuzana a konejšivě jí pohladila po vlasech. Byly tak úžasné; Černé; Jako antracit. Byly černé; než dneš; ní tmavá noc, kterou probdělala s ošima, visícíma na mobilu. „A už klídek, lásko,“ dotkla se Zuzana nžň Alenina chvějícího; „teď už jen pár týdnů poškáme, až se vš;chno uklidní. A pak se k tobě nastěhuje;“ Zaš; jedničku, energicky pátráním; lápla plyn a červený Peugeot se rozjel k dálničnímu pátráním, vstříc novému dni.

„Máš dost benzínu?“ ozvala se nejistě Alena. „Neboj, stavila jsem se hned ráno na benzínce a vzala jsem plnou nádrž.“ uklidnila ji Zuzana se suverénním úsměvem na rtech. „Vidáš, Zuzko? Černá kočička!“ pitla polekaně Alena a resignovaně dodala: „Proboha, snad to není nějaké zlé znamení?“ „Neboj, zlatíčko, Bůh přece není, kolikrát ti to mám ješitně říkat? A my dvě jsme s smělou vybraly vrchovatě,“ uklidnila ji Zuzana a povzbudivě dodala: „Teď už není ani Hanka ani Martin, jsme jen my dvě. A čeká nás jenom ticho.“ Obě ulehčeně oddechly a jejich oči se krátce setkaly. Zuzana si uvědomovala, jak miluje ty andělské tmavomodré oči. Nádherné zářitelnice Aleniných očí se náhle rozšířily dýsem. Zuzana strnula. Pozdě! Jejich vůz prorazil chatrné zábradlí mostu a zářitel se dopropad pod nimi, přímě pod kola jedoucího kamiónu. Peugeot se po dopadu vzáhl a pohřbil je v hořícím pekle. Šokovaně kamionu stačil jen prudce šlápnout na pedál brzdy, ale vzdal, že je zcela bez šance. Obrovská hmota kamionu drtila přímě sebou havarované auto, které se sneslo z nebe. Kamion se ve smyku vzpřímil. S planoucím klubkem vozem přímě sebou, prorazil železná svodidla a vzešel se vstříc skalnímu masivu. Pak ve zlomku vteřiny stranlivě příměbil trosky Peugeotu na skálu...

Cesta spravedlivého ze všech stran lemována jest nespravedlností, sobectvím a tyranii lidské zloby. Požehnaný bude ten, kdo ve jménu lásky a dobré vůle vyvede chabé z údolí temnoty, neb ten jest skutečným pastýřem a spasitelem zbloudilých duší. A já srazím k zemi mocným trestem a divokým hněvem všechny, kdo se pokusí otrávit a zničit mé bratry. A když uvalím svou mstu na tebe, seznáš, že jméno mé je „Bůh“. Ezechiel 25:17 ANQUETIL